

Spiro Theodore Agnew - Televizyon Haberleri¹

13 Kasım 1969, Des Moines, Iowa

Çok teşekkür ederim, Vali Ray, Vali Ogilvie, Vali Tiemann, Bay Boyd, Bayan Peterson, Cumhuriyetçi Parti'nin birçok seçkin yetkilisi bu Orta Batı bölge toplantısı için bir araya geldi. Bu gece burada olmak benim için gerçekten büyük bir mutluluk. Şu ana kadar planlanan üç bölgesel toplantıyı da yapmayı düşünüyordum ama ne yazık ki Batı toplantısını iptal etmek zorunda kaldım; o zamanlar Hawaii biraz uzaktaydı. Ama bu gece burada olduğum için mutluyum ve diğerlerine katılmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Siklamatlar veya DDT yasağını tartışmaya gelmediğim, buradaki kameralardan açıkça anlaşılıyor sanırım. Amerikan halkının büyük ilgisini çektiğini düşündüğüm bir konu var. Bu akşam televizyon ortamının Amerikan halkı için önemini tartışmak istiyorum. Hiçbir ulus vatandaşlarının akıllı kararlarına bu kadar bağımlı değildir. Ve hiçbir medyanın kamuoyu üzerinde bu kadar derin bir etkisi yoktur. Sistemimizin hiçbir yerinde bu kadar büyük bir güç üzerinde daha az kontrol yok. Dolayısıyla hiçbir yerde haber medyasının gösterdiği vicdani sorumluluktan daha fazlası olamaz. Soru şu: "Televizyon haber sunumlarımızdan yeterince talep ediyor muyuz?" "Peki bu ortamın adamları kendilerinden yeterince talepte bulunuyorlar mı?"

Bir hafta önce Pazartesi gecesi, Başkan Nixon, yönetiminin, on yılımızın en önemli konuşmalarından biri olan en önemli konuşmasını yaptı. Konusu Vietnam'dı. Benim umudum, o zamanki gibi, Amerikan halkını, çatışmanın Pasifik'te kalıcı ve adil bir barışa doğru gittiğini görmeleri için bir araya getirmektir. Otuz iki dakika boyunca, tarihinin en uzun savaşında neredeyse bir milyonun üçte biri kadar kayıp veren bir ulusla mantık yürüttü.

Başkan konuşmasını tamamladığında (Rastlantı buya Hazırlamak için haftalar harcadığı bir konuşmaydı) sözleri ve politikaları anında analize ve şikâyetçi eleştirilere maruz kaldı. Amerika Birleşik Devletleri Başkanını dinlemek için toplanan 70 milyon Amerikalıdan oluşan dinleyicilerin yerini, küçük bir ağ yorumcusu ve kendi kendini tayin eden analistler tarafından aldı; bunların çoğunluğu, onun söyleyeceklerine karşı düşmanlıklarını şu ya da bu şekilde ifade etti.

Kararlarını önceden verdikleri açıktı. Başkan Johnson'ın bir dönem daha aday olmama niyetini dramatik bir şekilde açıklamasının ardından yaşanan beceriksizce arayışları hatırlayanlar, bu adamların gerçek bir hazırlıksızlık durumunda olduğunu gördüler. Bu sefer öyle değildiler.

Bir yorumcu, Başkan'ın Ho Chi Minh ile yazışmalar yapılmasına ilişkin açıklamasına iki kez karşı çıktı. Bir diğeri Başkan'ın bir politikacı olarak yeteneklerine meydan okudu. Üçüncüsü, Başkan'ın Pentagon çizgisini takip ettiğini ileri sürdü. Diğerleri ise yüzlerindeki ifadelerden, sorularının tonundan ve yanıtlarındaki alaycılıktan, sert bir şekilde onaylamadıklarını açıkça ortaya koyuyorlardı.

Başkanın ulusal birlik talebine karşı çıkılacağını önceden garanti etmek için, bir ağ [ABC] bu olay için Averell Harriman'ı öne çıkardı. Cumhurbaşkanı konuşması boyunca kenarda bekledi. Başkan

¹ <https://www.americanrhetoric.com/speeches/spiroagnewtvnewscoverage.htm> adresindeki İngilizce metinden çevrilmiştir.

sözlerini bitirdiğinde Bay Harriman mükemmel bir şekilde okudu. Thieu Hükümeti'ne temsili olmadığı gerekçesiyle saldırdı. Cumhurbaşkanı'nın konuşmasını çeşitli eksikliklerle eleştirdi. Vietnam'ın bir kez daha tartışılması için Senato Dış İlişkiler Komitesi'ne iki kez çağrıda bulundu. Vietkong'un veya Kuzey Vietnamlıların Güney Vietnam'ın askeri açıdan ele geçirilmesini gerçekten istemediğine inandığını belirtti. Ve Kuzey Vietnam heyetinde tanıştığı "çok ama çok sorumlu" bir adam hakkında küçük bir anekdot anlattı.

Sonuç olarak, Bay Harriman, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın ana hatlarını çizdiği politikalara meydan okuyan ve bunlarla çelişen geniş bir yelpazede karşılıksız tavsiyeler sundu. Başkanın birlik çağrısı yaptığı yerde Bay Harriman ülkeyi kendisini dinlememeye teşvik ediyordu.

Bay Harriman hakkında birkaç kelime. 10 ay boyunca Paris barış görüşmelerinde Amerika'nın baş müzakerecisi olarak görev yaptı; bu dönemde ABD, savaş tarihindeki en büyük askeri tavizlerden bazılarını, pazarlık masasının şekline ilişkin bir düşman anlaşmasıyla takas etti. Coleridge'in Antik Denizci'si gibi, Bay Harriman da başarısızlıklarını dinleyen herkese haklı gösterme konusunda ağır bir baskı altında görünüyor. Ve kanallar ona istediği tüm yayın süresini vermeye istekli olduklarını gösterdiler.

Artık her Amerikalının Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile aynı fikirde olmama ve bu anlaşmazlığı kamuya açık bir şekilde ifade etme hakkı var. Ancak Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın kendisini seçen insanlarla doğrudan iletişim kurma hakkı vardır ve bu ülkenin insanları da kendi kararlarını verme ve Başkanlık konuşması hakkında kendi görüşlerini oluşturma hakkına sahiptir. Cumhurbaşkanı'nın sözleri ve düşünceleri, daha sindirilemeden, düşmanca eleştirilerin önyargılarıyla şekilleniyor.

Winston Churchill, Hitler Almanya'sına karşı rotayı korumak için kamuoyunu harekete geçirdiğinde, kamuoyunun görüşlerini doğru okuyup okumadığı ya da Britanya'nın dünyayı görece dayanıklılığa sahip olup olmadığı konusunda şüpheler uyandıran bir grup yorumcuyla uğraşmak zorunda kalmadı. aracılığıyla savaş. Başkan Kennedy, Küba füze krizinde bir ülkeyi harekete geçirdiğinde, halka yaptığı konuşma, Amerika'dan takip etmesini istediği eylem planını küçümseyen eleştirmenlerden oluşan bir yuvarlak masa tarafından dikkate alınmadı.

Bu geceki sözlerimin amacı, dikkatinizi yalnızca her Başkanlık konuşmasını anında çürütme hakkına sahip olmakla kalmayıp, daha da önemlisi önemli konuları seçme, sunma ve yorumlama konusunda özgürlüğe sahip olan bu küçük adam grubuna odaklamaktır.

Öncelikle bu gücü tanımlayalım.

Her gece en az 40 milyon Amerikalının televizyon haberlerini izlediği tahmin ediliyor. Yedi milyonu ABC'yi izliyor, geri kalanı ise NBC ve CBS Harris anketlerine ve diğer çalışmalara göre, milyonlarca Amerikalı için ağlar ulusal ve dünya haberlerinin tek kaynağıdır. Will Rogers'ın gözlemine göre bildikleriniz gazetede okuduklarınızdı. Bugün milyonlarca Amerikalının televizyonlarında gördükleri ve duydukları şeyler bunlar.

Peki bu şebeke haberleri nasıl belirleniyor? Sayıları belki bir düzineden fazla olmayan spiker, yorumcu ve yönetici yapımcılardan oluşan küçük bir grup, halka ulaşacak yaklaşık 20 dakikalık film ve yoruma karar veriyor.

Bu seçim mevcut olabilecek 90 ila 180 dakika arasında yapılır. Seçim yetkileri geniştir. 40 ila 50 milyon Amerikalının ülkede ve dünyada günün olaylarıyla ilgili ne öğreneceğine onlar karar veriyor. Bu gücü ve etkiyi geleneksel demokratik standartlarla ölçemeyiz çünkü bu adamlar bir gecede ulusal meseleler yaratabilirler. Haber ve yorumlarıyla savaşa ilişkin bir moratoryum yaratabilirler

ya da bozabilirler. Erkekleri bir hafta içinde bilinmezlikten ulusal şöhrete yükseltebilirler. Bazı politikacıları ulusal teşhirle ödüllendirirken diğerlerini görmezden gelebilirler.

Milyonlarca Amerikalı için, ABM veya sivil haklar gibi devam eden bir konuyu haber yapan ağ muhabiri, aslında jüri tarafından yürütülen ulusal bir duruşmada baş yargıç haline geliyor.

Ağların haberler, belgeseller ve özel programlar aracılığıyla ulusal bilgiye önemli katkılarda bulunduğunu kabul etmek gerekir. Kamu vicdanını kritik sorunlara karşı uyandırmak için güçlerini sıklıkla yapıcı ve yaratıcı bir şekilde kullandılar. Ağlar bir gecede açlığı ve akciğer hastalığını ulusal mesele haline getirdi. TV ağları, savaşın dehşetini dramatize etme konusunda başka hiçbir medyanın yapamadığını yaptı. Ağlar, en zor toplumsal sorunlarımızı, araçlarının armağanı olan doğrudanlık ve yakınlıkla ele aldılar. Ülkenin dikkatini çevresel istismarlara, Büyük Göllerdeki kirliliğe ve Everglades'in tehdit altındaki ekolojisine odaklıyorlar. Ancak Stokely Carmichael ve George Lincoln Rockwell'i bilinmezlikten ulusal şöhrete yükselten de ağlardı.

Onların gücü maddi olanla da sınırlı değildir. Bir yayının ortasında kaldırılan bir kaş, sesin tonunun değişmesi, iğneleyici bir söz, bir kamu görevlisinin doğruluğu veya bir Hükümet politikasının bilgiği hakkında milyonlarca zihinde şüphe uyandırabilir. Bir Federal İletişim Komiseri, ağların yetkilerinin yerel, eyalet ve Federal Hükümetlerin toplamına eşit olduğunu düşünmektedir. Kesinlikle Amerikan kamuoyu üzerinde tarihte görülmemiş bir güç yoğunlaşmasını temsil ediyor.

Peki Amerikalılar bu gücü elinde bulunduran adamlar hakkında ne biliyor? Şebeke haberlerini üreten ve yönlendiren adamlar hakkında ulus neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Yorumcuların çoğu Amerikalıların, her önemli konuda iyi bilgilendirilmiş gibi görünen, kibar ve kendinden emin bir varlık sergiledikleri dışında çok az şey bildiğini düşünüyorum. Bir insan için bu yorumcuların ve yapımcıların Washington, D.C. veya New York City'nin coğrafi ve entelektüel sınırlarında yaşadığını ve çalıştığını biliyoruz; New York City'den James Reston, "Amerika Birleşik Devletleri'nin tamamındaki en temsili olmayan topluluk" olarak adlandırıyor.

Her iki toplum da kendi taşralılığının, kendi dar görüşlülüğünün tadını çıkarıyor. Bu adamların aynı gazeteleri okuduklarını çıkarabiliriz. Siyasi ve sosyal görüşlerini aynı kaynaklardan alıyorlar. Daha da kötüsü sürekli birbirleriyle konuşuyorlar ve böylece ortak bakış açılarına yapay bir destek sağlıyorlar. Önyargılarının haberlerin seçimini ve sunumunu etkilemesine izin veriyorlar mı? David Brinkley, normal insan davranışında "nesnellik imkansızdır" diyor. Daha ziyade "adalet" için çabalamamız gerektiğini söylüyor.

Bir ağ haber programında başka bir spiker iddia ediyor ve ben de alıntı yapıyorum:

Böyle bir koltuğa oturduğunuzda kamera size bakmaya başladı diye tüm özel inançlarınızı silemezsiniz. Programınızın temel duygularınızı yansıtması gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda suçumu kabul edeceğim

1968 seçimlerine bir haftadan az bir süre kala, aynı yorumcu, Başkan Nixon'un kampanya taahhütlerinin kampanya balonlarından daha dayanıklı olmadığı suçlamasında bulundu. Düşmanca bir tepkiden korkmasaydı, Richard Nixon'un, kendisinden aynen alıntılıdığım gibi, "düşmanını sopayla ezme veya et baltasıyla peşine düşme yönündeki doğal içgüdüsüne" boyun eğeceğini iddia etti.

Bu iftira bir siyasi aday tarafından diğerine atılmış olsaydı, çoğu yorumcu tarafından partizan saldırısı olarak değerlendirilip reddedilirdi. Ancak bu saldırı, bir ağ stüdyosunun ayrıcalıklı sığınağından kaynaklandı ve bu nedenle nesnel bir beyanın görünürdeki itibarına sahipti.

Amerikan halkı, iktidarın hükümette yoğunlaşmasına haklı olarak tolerans göstermez. Hiç kimse tarafından seçilmeyen ve Hükümet tarafından onaylanan ve lisanslanan bir tekelin tadını çıkaran ayrıcalıklı adamlardan oluşan küçük, kapalı bir kardeşliğin elinde yoğunlaşmasını sorgulamak adil ve yerinde değil mi? Bu kardeşliğin çoğunluğunun görüşleri Amerika'nın görüşlerini temsil etmiyor ve tekrar ediyorum, temsil etmiyor. Ülkenin Başkanın adresini nasıl aldığı ile ağların bunu nasıl incelediği arasında bu kadar büyük bir uçurumun oluşmasının nedeni budur.

Ülke sadece Başkanın konuşmasını ağlardan daha sıcak bir şekilde karşılamakla kalmadı, aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri Kongresi de aynısını yaptı. Dün Başkan'a, her iki partiden 300 Kongre Üyesi ve 50 Senatörün barış çabalarını desteklediği bildirildi. Diğer Amerikan kurumlarında olduğu gibi, belki de ağların ulusun görüşlerine daha duyarlı ve hizmet ettikleri insanlara karşı daha sorumlu hale getirilmesinin zamanı gelmiştir.

Şimdi kendimi tamamen açıklığa kavuşturmak istiyorum: Hükümetten sansür veya başka türde bir sansür istemiyorum. 40 milyon Amerikalının - 40 milyon Amerikalının her gece aldığı haberler yalnızca kurumsal işverenlerine karşı sorumlu bir avuç adam tarafından belirleniyor ve bir avuç yorumcunun süzgecinden geçiriliyor, bir tür sansürün zaten var olup olmadığını soruyorum. kendi önyargılarını kabul edenler.

Bu gece burada gündeme getirdiğim soruların uzun zaman önce başkaları tarafından sorulması gerekirdi. Geleneksel olarak ifade özgürlüğünün ve basın özgürlüğünün korunmasını kendi özel sorumluluk alanları olarak gören Amerikalılar tarafından yetiştirilmeleri gerekirdi. Onlar -- Merhum Justice Learned Hand'in şu görüşünü paylaşan Amerikalılar tarafından dile getirilmeliydi: "Doğru sonuçların herhangi bir tür otoriter seçimden ziyade çok sayıda dilden toplanması daha olasıdır."5

Ağların savunucuları, Amerika'nın büyük gazetelerinin sahip olduğu aynı sınırsız özgürlüklere ilişkin İlk Değişiklik hakkını talep ettiler. Ama durumlar aynı değil. New York Times'ın 800.000 kişiye ulaştığı yerde N.B.C. Akşam haberlerinde bu sayının 20 katına ulaşıyor. Televizyon filmi izlemenin ve yorumları dinlemenin muazzam etkisi de basılı sayfayı okumakla karşılaştırılmaz.

On yıl önce, televizyon haberlerinin kamuoyu üzerinde böyle bir hakimiyet kurmasından önce, Walter Lippman bu konuya değinmişti. Dedi ki:

Televizyon ile matbaacılık arasında temel ve radikal bir fark vardır... Üç veya dört rakip televizyon istasyonu, sıradan televizyonların kablolu olarak alabileceği hemen hemen her şeyi kontrol etmektedir. Ancak yüksek tirajlı günlük gazetelerin yanı sıra haftalıklar, aylıklar, şehir dışı gazeteler ve kitaplar da var. Bir adam gazetesini beğenmezse, şehir dışından başka bir gazete okuyabilir veya haftalık bir haber dergisini bekleyebilir. İdeal değil ama televizyondaki durumdan sonsuz derecede daha iyi. Orada, eğer bir kişi şebekenin kendisine sunduklarını beğenmiyorsa, yapabileceği tek şey şebekeleri kapatmak ve bir fonograf dinlemektir.

"Ağlar" dedi,

Sayıları az olan bu iletişim araçları, tüm iletişim ortamının neredeyse tekeline sahiptir. Kitlesele tiraja sahip gazeteler, basım aracı üzerinde tekele sahip değildir.

Artık bu gücün, onu sorumlu bir şekilde kullananların elinde hiçbir tehlike oluşturmadığı öne sürülüyor. Ancak ağların sahip oldukları gücü kötüye kullanıp kullanmadıkları konusunda ilk tanışımız olarak eski Başkan Yardımcısı Humphrey'i ve Chicago şehrini çağıralım. Theodore White'a göre, televizyonun Chicago sokaklarındaki filmi "kongre salonundaki mevcut işlemlerle kesmesi, 1968'in en çarpıcı ve sahte siyasi resmini yarattı - bir adamın vahşet nedeniyle Amerika Başkanlığı'na aday gösterilmesi." ve acımasız polisin şiddeti."

Temsilciler Meclisi Ticaret Komitesi'nin yakın tarihli bir raporuna inanacak olursak, televizyonun sokaklardaki şiddeti sunması Chicago polisinin itibarına haksızlık etti. Komitenin bulgularına göre, özellikle bir ağ, alıntıladığım kadarıyla, "göstericileri ve protestocuları büyük ölçüde temize çıkaran tek taraflı bir tablo" sundu.10 Polisin provokasyonlarını gösteren mevcut film hiçbir zaman gün ışığına çıkmadı. Protestocuların kışkırttığı polis tepkisinin filmi milyonlara gösterildi.

Başka bir kanal, neredeyse aynı şiddet sahnesini, aynı sahne olduğunu açıkça belirtmeden, üç ayrı açıdan gösterdi. Raporun tamamı sonuçlara varma konusunda ketum olsa da haber kanalındaki haberlerin adilliğine güven telkin edecek bir belge değil. Ağ haberlerinin ulusal zihin üzerindeki etkisine ilişkin bilgimiz eksik olmaktan çok uzaktır, ancak bazı erken sonuçlar mevcuttur. Bir kez daha, bunun demokratik bir toplum üzerindeki etkisine ilişkin ciddi soruları gündeme getirecek yeterli bilgiye sahibiz.

Birkaç yıl önce, ağ haberlerinin öncülerinden biri olan Fred Friendly, haberdeki "eksik bileşenlerin" "inanç, tartışma ve bakış açısı" olduğunu yazmıştı. Ağlar bunu bir intikamla telafi etti.

Ve ağların bitmek bilmeyen tartışma arayışında şunu sormalıyız: "Nihai değer nedir; aydınlanmak mı yoksa kâr etmek mi?" "Sonuç nedir; bilgilendirmek mi yoksa kafa karıştırmak mı?" "Daha fazla aksiyon, daha fazla heyecan, daha fazla drama için devam eden keşif, ulusal iç barış ve istikrar arayışımıza nasıl hizmet ediyor?"

Gresham Yasası ağ haberlerinde işliyor gibi görünüyor. Kötü haber iyi haberi kovar. İrrasyonel olan, rasyonel olandan daha tartışmalıdır. Artık fikir birliği muhalefetle rekabet edemez. Eldridge Cleaver'ın bir dakikası, Roy Wilkins'in 10 dakikasına bedeldir. Müzakere masasında çözülen işçi krizi, grevle ya da daha iyisi grev gözcülüğünde şiddetle sonuçlanan çatışmayla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. Normallik, ağ haberlerinin düşmanı haline geldi.

Şimdi tüm bu tartışmaların sonucu, televizyonda yayınlanan haberlerde sıklıkla dar ve çarpık bir Amerika resminin ortaya çıkmasıdır. Mozağin dramatik tek bir parçası, milyonlarca kişinin zihninde resmin tamamına dönüşüyor. Haberleri için televizyona güvenen Amerikalı, Amerikalı öğrencilerin çoğunluğunun öfkeli radikaller olduğu sonucuna varabilir; siyah Amerikalıların çoğunluğunun ülkelerine saygı duymadığını, şiddet ve kanunsuzluğun Amerikan kampüsünde istisna olmaktan ziyade kural olduğunu. Bu sonuçların hiçbirinin doğru olmadığını biliyoruz.

Belki de bir güvenilirlik boşluğu aramaya başlanacak yer, Hükümetin Washington'daki ofisleri değil, televizyon kanallarının New York'taki stüdyolarıdır. Televizyon eski stereotipleri yok etmiş olabilir ama onların yerine yenilerini yaratmadı mı? Bu "tutkulu" tartışma arayışı, demokratik bir toplumun işleyişi için gerekli olan yerel uzlaşma yoluyla ilerleme siyasetine ne yaptı?

Kendi ilkelerini ve felsefelerini uzlaşma ruhu içinde sessizce takip eden Kongre veya Senato üyeleri birçok Amerikalı tarafından tanınmazken, her konudaki en gürültülü ve en aşırı muhalifler sokaktaki herkes tarafından bilinmektedir. Eğer yürüyüşçüler her zaman sadık TV kameralarının bir sonraki haber programı için tuhaflıklarını kaydetmek üzere orada olacağını bilmeselerdi kaç yürüyüşümüz ve gösterimiz olurdu?

Senatörlerin, Kongre üyelerinin ve yargıçların, kararlarını ve oylarını kimin ve neyin etkilediğini kamuoyunun bilmesi için tüm mali bağlantılarını duyurmaları yönünde talepler duyduk. Bu görüş için güçlü argümanlar ileri sürülebilir. Ancak tek bir yorumcu veya yapımcı, her gece milyonlarca insan için büyük bir meselenin her iki yönünden ne kadarını görüp duyacaklarına karar verdiğinde, öncelikle konu hakkındaki kişisel görüşlerini de açıklamaları gerekmez mi? Bu heyecan ve tartışma

arayışında, Amerika Birleşik Devletleri'ne (kurumlarına ve vatandaşlarına) saldırma konusunda uzmanlaşmış Amerikalı azınlığa eşit miktarda zaman mı harcadı?

Bu gece soruları gündeme getirdim. Cevapları önermek için hiçbir girişimde bulunmadım. Cevaplar medya adamlarından gelmeli. Eleştirel güçlerini kendilerine yöneltmeye, enerjilerini, yeteneklerini ve inançlarını haber sunumunun kalitesini ve nesnellliğini geliştirmeye yönlendirmeye zorlanırlar. Kendi yurttaşlık etiğini yapılandırmaya, büyük duygularını sahip oldukları büyük sorumluluklarla ilişkilendirmeye zorlanırlar.

Ve Amerika halkı da sorumlu haber sunumları için baskı yapmaya zorlanıyor. İnsanlar, haberlerinin doğru ve objektif olmasını istediklerini ağlara bildirebilirler. İnsanlar önyargı konusundaki şikayetlerini ağlara posta yoluyla ve yerel istasyonlara telefon aramaları yoluyla kaydedebilirler. Bu, halkın kendisini savunması gereken, reformcunun Hükümetin değil vatandaşın olması gereken bir durumdur; Tüketicinin en etkili mücadelecisi olabileceği yer.

Sonuç olarak şunu söyleyeyim, Amerika Birleşik Devletleri'nde seçilmiş her lider medyanın bu adamlarına bağlıdır. Bu gece size söylediklerimin ulus tarafından duyulup görülmeyeceği benim kararım değil; bu sizin kararınız değil, onların kararı.

Des Moines Register'ın yarınki sayısında, bu gece söylediklerimin ayrıntılarını içeren bir haberi okuyabileceksiniz. Editoryal yorum, ait olduğu editoryal sayfaya ayrılacaktır. Ülkenin ağlarındaki haber ve yorumlar arasında da aynı ayırım duvarının olması gerekmez mi?

Şimdi dostlarım, daha önce de belirttiğim gibi, kamuoyu üzerinde seçilmiş bir hükümetin elindeki böyle bir güce asla güvenmeyiz. Bunu küçük ve seçilmemiş bir elit kesimin elinde sorgulamamızın zamanı geldi. Büyük ağlar onlarca yıldır Amerika'nın yayın dalgalarına hâkim oldu. Halk, yönetimlerinin tam bir muhasebesini alma hakkına sahiptir.